

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

II. De pœnis quibus animaduertit Deus in eos, qui Missam parui
pe[n]derunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

brutis animalculis superari se patiuntur.

De pœnis quib⁹ animaduertit Deus in eos, qui Missam parui penderunt.

C A P. H.

CVM in diuino hoc Missæ Sacrificio principalis fit offerēs Christus Dominus noster, in eoq; sanctissimum eius Corpus, ac preciosissimus Sanguis offeratur, hinc est, ut si quis id ipsum debito honore reuerentiaque non prosequatur, Christus quasi sibi ipsi illatam grauissimè iniuriam existimet. Id verum esse facillimè ex pœnis perspicitur potest, quibus animaduertit in eos, qui non, quanti oportuit, diuinum hoc Sacrificium aestimauerunt, siue Sacerdotes illi fuerunt, qui indignè Missam celebrârunt; siue alij, qui non, qua decuit, veneratione & honore id ipsum condecorârunt.

S. Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus, in Prato Spirit. c. 196. refert, Pastores aliquos, fallèdi temporis causa, simul in saxo confidentes, Missam dixisse, nonnulla Canonis, nonnulla
etiam

etiam Consecrationis verba vsurpâtes:
 facilè enim illa ediscere poterât, quip-
 pe cùm antiquitus alta voce & pedetè-
 tim à Sacerdote Missa legeretur. Quæ
 præsumptio adeo displicuit Deo, vt
 misso cælitus igne, Pastores conflagra-
 ret atq; consumeret. Simile certis qui-
 busdam pueris contigit in Scitia, in op-
 pido quodam Gonago dicto, qui per lu-
 dum pane & vino super quodam impo-
 sito saxo, Missam legere ceperunt, Con-
 secrationis etiam aliquibus verbis te-
 merè pronuntiaris. Verùm cùm is, quæ
 personam Sacerdotis agebat, panem
 frangeret, vt reliquis quasi communi-
 cantibus distribueret, superueniens è
 cælo ignis, & saxum, & quicquid illi
 impositum fuerat, penitus consum-
 psit; vnde tantus pueros inuasit terror,
 vt humi prostrati, mortuis quàm viuis
 similiores, verbum nullum ante diem
 sequentem proloquerentur. Ad quem
 locum postea accedens Episcopus, eo
 quo saxum fuerat loco, in æternam
 rei memoriam, Ecclesiam ædificari cu-
 ravit. Disce hinc, pie Lector, nunquam
 per ludum aut iocum Missæ ceremoniæ
 verbis-

verbisne temerè abuti. Si enim tam acriter puniti sunt, quos vel rustica simplicitas, vel puerilis ætas poterat excusare, quid de te futurum putes, qui nullam harum excusationum poteris prætere?

Narrat Tilmannus Bredëbachius, li. 1. c. 64. suarum Collationum, anno 1574. in ciuitate Hollandiæ Gouda contigisse, vt Catholicus quidam ciuis grauer decumberet, irriferunt eum quidã Calvinisticę sectę, dictitantes per ludibriũ leuius & facilius eum defungi posse, si Missam prius audiuisset. Nec mora, quidam ex illis Hermãnus Aldareich profert habitum sacrum, quo Ecclesia Catholica in tremendis Mysterijs vti consuevit, eodemque induitur. Paratur mēsa, expediuntur cætera, quæ in sacris mysterijs vsurpari consueuerunt: adest subornatus Diaconus & Subdiaconus. Canitur Introitus, & quædam aliæ preces, vsurpantur omnes penè per ludibrium cæremoniæ Ecclesiasticæ. Vbi peruentum est ad canticum *Agnus Dei*, ecce festinus accurrit minister sacrificãtis, exponit, vxorem eius coarctari doloribus partus.

partus. Ille Sacrificium sine cauda & sale offerens, non sustinuit in eo persistere donec absolueret, sed protinus excusso habitu, Missa q; missa facta, sese festinus domum proripuit. Inter eundem nuntiatur ei, vxorem duos gemellos enixam. Faustum hoc nuntium, mox ut domum ingressus est, conuertitur in luctum: vterque enim filiulus extinctus est. Vxor is deinde cubiculum ingressus, eam cum morte conflictari, & paulo post defungi videt. Ipse quoque postridie peste corripitur, cum omnibus, qui vel ministerio, vel cantu, imò etiã sola presentia Sacrificio vel tacitè, vel expressè suffragati erant, omnesque eadem lue moriuntur. Catholicus verò ex infirmitate decumbens, conualuit.

Vincentius in Speculo Historiali, scribit tempore Henrici Secundi Imperatoris in Ecclesia S. Magni in Saxonia nonnullos in ipso templo saltando, ludendo, & cantando Sacerdotem Missam celebratam perturbasse. Quare Sacerdos, ut à talibus nugis abstinerent, aut aliò se conferrent ijs nuntiauit. Illi sprete Sacerdotis monitione, neque Missæ re-
spectu

spectu habito, choreas suas nihilominus
 profectu sunt. Unde commotus Sa-
 cerdos, ita (inquit) velit Deus & S. Ma-
 gnus, ut toto hoc anno saltum istum fi-
 nire nequeatis. Votum iusto Dei iudi-
 cio res sequitur, ipsique in tantum sal-
 tarunt, ut pedes ijs ab ima planta ad ge-
 nua usque excavarentur, donec Heri-
 bertus Archiepiscopus Coloniensis, comi-
 seratione motus, data benedictione,
 in eadem eos Ecclesia in pristinum
 statum reduxit, atque reconciliauit;
 quod tamen ita plane perfecteque fieri
 non potuit, quin cruribus illorum per-
 petuus tremor adhereret, ut nunquam
 non saltare viderentur.

In Speculo Exemplorum de duobus
 Sacerdotibus legitur, quod cum in op-
 pido quodam Franciæ, ob vitam omni-
 scelerum genere contaminatam, indi-
 gnè Missam celebrarent, alteri eorum
 os, nasus, ac mentum intolerabili foetore
 immarcuerit; alteri verò, dum celebra-
 ret, cælitus missis igni, utraq; manus ab-
 sumpta fuerit.

In Sermonibus Discipuli de quodam
 Sacerdote narratur, qui cum à S. Eligio
 Episcopo,

Episcopo, vt relicta concubina, vitam, qua scandalum toti præbebat ciuitati, in melius mutaret, admoneretur, ipse verò admonitionibus salutaribus spre- tis, solitis voluptatibus indulgere per- geret, ab Episcopo tandem, quantum- uis inuito, fuit excommunicatus. Ve- rùm cùm Sacerdos sacrilegus Missam nihilominus celebrare non reformi- daret, iræ diuinæ poenam nequaquam impunè euasit. Cùm enim celebraturus Missam astaret altari, in præsentia vni- uersi populi, à Diabolo visibiliter fuit strangulatus.

Refert Gregorius Archiepiscopus Turonensis, cuidam Comiti, in Britan- nia ex pedibus laboranti, à quodam cõ- sultum fuisse, vt si sanari vellet, pedes in vase, quod in Missa vsurparetur, la- uaret; vnde allata patina argentea, sce- lerati hominis secutus consilium, in ea pedes lauat. Verùm confestim diuinam vindictam expertus est, dolore scilicet pedum in tantum ingrauescente, vt ex illa die planè ad ambulandum ineptus, claudicare cogeretur.

Tilman-

Tilmannus Bredenbachius narrat, Parisijs in Ecclesia B. Virginis studiosum quendam, qui Sacerdotem se esse simulabat, Missam dicere instituisse, cūque iam adstaret altari, miraculosè tantus de cælo ignis delapsus est, ut utramque illi manum incēderet. Quo viso Sacrista, de enormi aliquo crimine eum suspectum habens, inter cætera quoque nūm Sacerdos esset interrogauit: cumque Sacerdotem se esse asserenti, vehementius ardere manus inciperēt, denuo rogauit eum Sacrista, & confessus est, nūquam sacro Chrismate manus suas inunctas, neque se Sacerdotem esse, & ob id tam grauitè à Deo punitum.

In Summa Prædic. de homine quodā prædiuite recensetur historia, qui cū diebus festis nihili Missam curās, equo conscenso summo manè prædia sua inuisere consueuisset, & ob id ab vxore grauitè aliquoties reprehēsus, se quid factu opus esset scire responderet, tandem meritas impietatis suæ pænas perfoluit. Cū enim solemnī quodā festo pro veteri consuetudine sese in viam dedisset, fit ecce obuius illi Diabolus in
forma

forma rustici, villici sui, cumq; pedetē-
tim eum ad ripam ingentis fossę condu-
xisset, in eandem illum miserabiliter
præcipitavit, atque ita eundem secutus,
subitò evanuit.

In Sermonario Dormi Securè legi-
mus historiam de foemina quadam, quę
cùm facultatibus ac bonis suis lapsa de-
speranti similis, ad solitaria se loca cõ-
tulisset, Diabolum obuium habuit, qui
pollicitus est illi, si, dum Missa legitur
in Ecclesia, vagis ac friuolis homines
sermonibus detineret, fore vt maiores,
quàm ante nunquam habuisset, diuitias
consequeretur; acceptat conditionem
misera, ac mandata exequitur, vnde illa
præsente, nulla Missa cum attētiõne au-
diri potuit. Verùm non ita multo post,
publicè in Ecclesia diuini Numinis vin-
dictam sensit. Exorta enim tempestate,
sola illa fulminis iectu deflagrauit, ac
subitò in cineres redacta est.

In serm. Præd. refertur de quodam
Missarum inprimis studioso, quòd cùm
ingressus Ecclesiam iã lectam esse Mis-
sam videret, lacrymas non continue-
rit. Quo viso, alius quidam ex circum-
stan-

stantibus eum derisit, dicens: se tantum nequaquam doliturū, etiamsi vel plures Missas perderet, neq; magni se Missam facere quam iam audiuerat, & eam si acceptare velit, se illi donare paratus. Alter tantum donum magna cū devotione acceptat: donator verò ob exiguum honorem & reuerentiam, quam Missæ habuit, poenam nequaquam exiguam persoluit; è vestigio siquidem à Dæmonio obsessus, ac miserabiliter cruciatus fuit.

*Quam varijs beneficijs Deus Missa
amantes ac studiosos remunerauerit.*

CAP. III.

Quam grati & accepti Deo fuerint omnes, quotquot vnquam S. Missæ Sacrificium digno honore ac reuerentiâ sunt prosecuti, ex admirandis beneficijs, quibus tales cumulare solitus est, facile perspicitur. Certum & exploratum est eum, qui res diuinas magni facit, propter Deum, magni quoq; à Deo æstimari. Et quia Deus ter. Opt. Max. à nemine se beneficijs ac liberalitate vinci patitur,